

Vida de la Parròquia

☎ 628 01 90 78 E-mail santjust664@bisbatsantfeliu.cat

INTENCIONS DE MISSA DE LA SETMANA

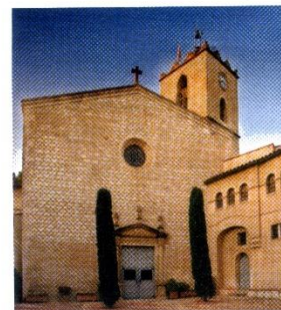
DISSABTE	1	19 h. 13 h. 19 h.	Pro populo Difunts de la Parròquia
DIUMENGE	2	11 h. 13h.	Difunts de la Parròquia Pro populo
DILLUNS	3	20h.	Joaquim, Carolina i familiars difunts
DIMARTS	4	20 h.	Xavier i familiars
DIMECRES	5	20h.	Xavier i familiars
DIJOUS	6	17'30 20h.	ADORACIÓ EUCARÍSTICA Guillermina-Isabel Muriano Solier 5è Aniv.
DISSABTE	8	19h	
DIUMENGE	9	11h. 13h.	Antonio Gimenez Vergara 2on Aniv.

LIFE TEEN 📅 15 de novembre – Trobada d'Adoració XLT
Adoració per joves a la Basílica de la Sagrada Família. 📍

Una tarda única per viure la fe i la comunió amb l'Església amb molts joves d'arreu.

Apunta't a: lifeteen.es/xlt

FULL INFORMATIU PARRÒQUIA dels SANTS Just i Pastor

Sant Just Desvern, 2 de novembre de 2025 n° 40

TESTIMONIS DE L'AMOR DE DÉU

La celebració litúrgica en memòria dels "fidels difunts", ens recorda cada any la realitat viva i absent dels nostres enyorats difunts. Per experiència sabem que no és fàcil aturar-se en el tema de la mort. Ens agradi o ens disgusti, totes les morts ens fan pensar en la nostra radical fragilitat, i ens enfronten amb el sentit de la pròpia vida. Per a moltes

persones la mort és una realitat tan absurda i tan difícil d'assumir, que prefereixen no pensar-hi i passar-ne de llarg, fins al punt que a la nostra societat ha convertit la mort en un veritable tabú. Per als cristians la mort no ha de ser motiu d'inquietud perquè ens porta a l'encontre del nostre salvador que va morir i ressuscitar per nosaltres; és un do perquè marca el final absolut de tota sofrència, i és l'inici del definitiu encontre amb Déu.

El creient ha d'esperar la seva mort personal, com qui espera amb delit a l'amic que l'estima, i que vol donar-li la benvinguda a casa seva, en el paradís etern, la "casa del Pare" on tots som convidats pel Déu que crea i ressuscita la vida. Pels cristians la celebració de l'eucaristia en commemoració dels fidels difunts no és tan sols una memòria nostàlgica sinó un veritable espai de trobada i comunió amb tots aquells que viuen en l'eternitat de Déu. Al final ens trobarem cara a cara davant la infinita bellesa de Déu (cf. 1Co 13,12) i podrem llegir amb feliç admiració el misteri de l'univers, que participarà amb nosaltres de la plenitud sense fi. Aquesta certesa dona sentit a la vida del cristià i ens empeny a estimar totes les criatures que Déu ha creat. Ens empeny a fer camí amb tots els germans amb qui compartim penes, alegries i afanys; a lluitar decididament per instaurar ara i aquí el Regne de pau, amor i justícia que

Déu vol per a la nostra Terra i a estendre el missatge de goig i esperança de Crist que ens diu: "T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís". Si fem aquest camí seguint al Ressuscitat «Serem finalment revestits de l'alegria, de la pau i de l'amor de Déu de manera completa, sense cap límit, i estarem cara a cara amb Ell!» (Papa Francesc) en plena comunió amb tots els germans que ens han precedit.

PREGUNTEM-NOS

La mort és per nosaltres motiu d'angoixa o d'esperança? Creiem suficientment en la paraula del Crucificat quan ens diu que a la fi estarem amb Ell al paradís? Mentre peregrinem vers "la Jerusalem celestial" ens unim per fer-nos càrrec d'aquesta casa que ens ha estat confiada?

PREGUEM

Senyor, recordeu-vos de nosaltres que caminem amb penes i treballs per aquesta Terra, junta-ment amb totes les criatures, cercant al nostre Creador. Doneu-nos les forces i la llum que necessitem per a tirar endavant. Per la vostra immensa misericòrdia permeteu-nos que ens puguem reunir joiosament amb tots els germans que ja fan estada a casa vostra per compartir la joia eterna del vostre paradís. Amén.

ECOPARROQUIES

COMENTARIO AL EVANGELIO Lc 23,33,39-43

«Jesús, acuérdate de mí cuando vengas con tu Reino»

hecho más fundamental del cristiano: la muerte y resurrección de Jesús. Hagamos nuestra, hoy, la plegaria del Buen Ladrón: «Jesús, acuérdate de mí» (Lc 23,42). «La Iglesia no ruega por los santos como ruega por los difuntos, que duermen en el Señor, sino que se encomienda a las oraciones de aquéllos y ruega por éstos», decía san Agustín en un Sermón. Una vez al año, por lo menos, los cristianos nos preguntamos sobre el sentido de nuestra vida y sobre el sentido de nuestra muerte y resurrección. Es el día de la conmemoración de los fieles difuntos, de la que san Agustín nos ha mostrado su distinción respecto a la fiesta de Todos los Santos.

Los sufrimientos de la Humanidad son los mismos que los de la Iglesia y, sin duda, tienen en común que todo sufrimiento humano es de algún modo privación de vida. Por eso, la muerte de un ser querido nos produce un dolor tan indescriptible que ni tan sólo la fe puede aliviarlo. Así, los hombres siempre han querido honrar a los difuntos. La memoria, en efecto, es un modo de hacer que los ausentes estén presentes, de perpetuar su vida. Pero sus mecanismos psicológicos y sociales amortiguan los recuerdos con el tiempo. Y si eso puede humanamente llevar a la angustia, cristianamente, gracias a la resurrección, tenemos paz. La ventaja de creer en ella es que nos permite confiar en que, a pesar del olvido, volveremos a encontrarlos en la otra vida.

Una segunda ventaja de creer es que, al recordar a los difuntos, oramos por ellos. Lo hacemos desde nuestro interior, en la intimidad con Dios, y cada vez que oramos juntos, en la Eucaristía, no estamos solos ante el misterio de la muerte y de la vida, sino que lo compartimos como miembros del Cuerpo de Cristo. Más aún: al ver la cruz, suspendida entre el cielo y la tierra, sabemos que se establece una comunión entre nosotros y nuestros difuntos. Por eso, san Francisco proclamó agradecido: «Alabado seas, mi Señor, por nuestra hermana, la muerte corporal».

Fra. Agustí Boadas Llavat OFM Barcelona